Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21. Den 1ste August 1887. 36te Aargang.

Frelsnings-Planen.

I den kristne Verden er der mange modstridende Theorier i Henseende til Menneskets Tilværelse baade her og herefter, og ligeledes med Hensyn til de Pligter han skylder sig selv, sine Medmennesker og sin Skaber. Det er ubestrideligt, at en Kundskab er nødvendig for Menneskeslægtens Lyksalighed og Velfærd om de vigtige Spørgsmaal:

Hvorfra ere vi komne?
Hvorfor ere vi her paa Jorden? og
Hvorhen gaa vi, naar vi forlade denne Prøvestand?

I det følgende skulle vi søge i Korthed, at fremsætte de Sidste-Dages Helliges Tro angaaende disse Punkter. Medens vor Lære adskiller sig fra de antagne Meninger i Kristenheden, maa vi tillade os at bemærke, at denne Forskjel ikke alene er imellem Nutidens Sekter og de Sidste-Dages Hellige, men imellem disse Sekter og Bibelen; et Faktum for hvilket vi ikke i nogen Henseende ere ansvarlige, og som vi ikke paa nogen Maade kunne forandre, selv om vi havde et Ønske at gjøre det.

Det vil være nødvendigt, forend vi begynde vor Undersøgelse, at henpege til et andet Punkt, saaledes at vi kunne tydelig forstaa hverandre. Dette er: Ærlighed i Tro kan ikke paa nogen Maade gjøre et Princip rigtig. Et uomstødeligt Vidnesbyrd for Sandheden deraf kan alene gjøre det. Menneskets Tro kan ikke have nogen som helst Indflydelse paa Sandheden eller Usandheden i mindste Maade. Hele Verden maa tro en Ting, og dog kan det være Usandhed. Hele Verden kan lade være at tro det, og dog kan det være en Sandhed. Folkets Vantro i Noahs Dage afværgede ikke Floden; Jødernes Vantro beviste ikke, at Jesus var en Bedrager; og Apostlenes Mord var intet Bevis for, at deres Lærdomme vare falske. Josef Smiths Mord er heller intet Bevis, hverken en Vej eller en anden, for hans guddommelige Myndighed, ej heller vil Forkastelsen af de Lærdomme, han lærte, bevise, at de ere falske. Dersom de ere sande, da ville de, uagtet han blev myrdet, hans Efterfølgere fordrevne og forfulgte, dog tilsidst hæve sig triumferende over enhver

Modstand og tiltage i Styrke, efter Haanden som Vildfarelsen bliver svagere.

Idet vi fremsætte Principet om Forudtilværelsen, Evangeliets første Principer og Daab for de Døde, skulle vi simpelthen anføre Skriftsteder, og vi ville atter bemærke, at om der er nogen Forskjel, da er denne Forskjel imellem Læseren og den hellige Skrift.

Apostlen Pauli Opmuntring til Thessalonikerne var: „Prøver alle Ting, beholder det Gode" (Thes. 5, 21); og den vise Salomon siger: „Den, som dømmer, førend han undersøger, er ikke vis."

Lad os derpaa henvende os til Herrens Ord, der bør afgjøre al Strid, og prøve paa at udfinde, hvad den store Skabers Lærdomme ere.

Da Herren talede til Job, der var en af de gamle Bibelskribenter, sagde han: „Hvo er denne, som formørker Guds Raad med Tale uden Forstand? Bind nu om dine Lænder som en Mand; saa vil jeg spørge dig, og undervis du mig. Hvor var du, der jeg grundfæstede Jorden? . . . . . . der Morgen-Stjerner sang tillige, og alle Guds Børn raabte af Glæde." (Job 38, 2—7).

Job maa sikkerlig have været noget Sted, da Jordens Grundvold blev lagt, eller hvorfor blev dette Spørgsmaal givet ham?

Der er uden Tvivl en dybere Betydning til Ordene, „da alle Guds Børn raabte af Glæde," end man ved første Øjekast vilde antage. Læseren spørger: Hvem vare disse Guds Børn? Lukas giver den fornødne Underretning om denne Gjenstand, naar han beskriver Menneskeslægtens Slægtregister og siger: „Enoks Søn, Seths Søn, Adams Søn, Guds Søn" (Luk. 3, 38). Lad os anføre et andet Skriftsted. En af de gamle Skribenter siger: „Støvet maa komme til Jorden igjen, som det var før; og Aanden maa komme til Gud igjen, som gav den" (Præd. 12, 7).

Lad os nu spørge os selv: Hvorledes kunde det være mulig, at komme til et Sted igjen, hvor vi aldrig før have været? Hvorledes kunne vi komme til Gud igjen, med mindre vi en Gang havde været i hans Nærværelse? Vi maa absolut komme til den logiske Slutning, at for at vende tilbage til ham igjen, maa vi en Gang have haft en Forudtilværelse hos Gud førend vi bleve iklædte med dette Legeme af Kjød og Ben.

Atter finde vi, at Apostlene maa have haft en Kundskab om Forudtilværelsen, hvis vi kunne dømme derom af det Spørgsmaal, som de gave Jesus: „Mester, hvo haver syndet, denne, eller hans Forældre, at han er blind født? (Joh. 9, 2.) Der vil sandsynligvis ikke behøves noget Argument for at overbevise Læseren om, at det vilde være uretfærdigt af Gud, at straffe et Individ for en Handling, som ikke er udført. Synden maa derfor være begaaet, førend han kom her paa Jorden; thi han var blind født. Det er tydeligt, at der var ingen Tvivl i Apostlenes Sind med Hensyn til, at et Menneske kunde synde, førend han fik Tilværelse i Kjødet; men Spørgsmaalet drejede sig om, enten denne Mand havde syndet eller ikke.

Paulus siger i sit Brev til Hebræerne: „Have vi tilmed haft vore kjødelige Fædre til Optugtere, og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve?" (Heb. 12, 9). Vi blive her underrettede om, hvem Guds Børn vare, som i Begyndelsen raabte af Glæde. Vi lære ogsaa, at Grunden, hvorfor vi paakalde Gud, sigende: „Vor Fader, du som er i Himmelen," er for at gjøre Forskjel paa ham og Faderen til vore jordiske Tabernakler. Med andre Ord, han er

Fader til vore Aander, der bebo vore Legemer, nojagtig i den samme Forstand, som vore jordiske Fædre ere Fædre til vore Legemer, bestaaende af Kjød og Ben.

Naar Døden indtræder begrave vi det jordiske Legeme, der oplöses og blandes med Elementerne, der omgive dets Begravelsessted; men hvad bliver der af Aanden, der gaar til Gud igjen, som gav den?"

Da Jesus viste sig for sine Disciple efter sin Opstandelse, „forfærdedes de, og mente, at de saa en Aand;" men han berigtigede deres Tanker, sigende: „Føler paa mig, og ser; thi en Aand har ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg har" (Luk. 24, 37—39). Af disse Ord forstaa vi, at Mennesket, medens det existerede som en Aand, var ikke Kjød og Ben; men existerede ikke desmindre i en nojagtig Billede og Form, som han nu besidder. Han havde Øjne til at se med, Ører til at høre med, og mange andre Evner, med hvilke Mennesket er begavet. Han var uden Tvivl ogsaa i Besiddelse af Intilligence og meget, som forædler Mennesket. Han besad Magt til at bevæge sig fra et Sted til et andet, til at voxe i Kundskab og udføre de Pligter, som paahvile ham i hans Sfære.

Der er tre Klasser af Aander: Aander som ikke endnu have erholdt et Legeme; Aander som have paataget sig et Legeme af Kjød og Ben; og Aander som have gjennemgaaet denne Tilværelse og nedlagt deres Legemer i Graven, for atter at blive oprejste og gjenforenede, og de Retfærdiges Aand og Legeme skulle aldrig mere adskilles.

Herrens Ord til Jeremias var: For jeg dannede dig i Moders Liv, kjendte jeg dig, og for du udkom af Moderen helligede jeg dig; jeg bestikkede dig til en Profet for Folkene" (Jer. 1, 5). Her have vi Herrens ufejlbarlige Ord angaaende en af Menneskenes Børn, der er et Billede af de øvrige, kun at vor himmelske Fader havde i dette særegne Tilfælde fundet for godt for visse og tilbørlige Aarsager, at ordinere en af sine Børn til et vist Embede, førend han sendte ham ned paa Jorden. Han havde vundet sin Faders Tillid i sin første Prøvestand eller Forudtilværelsen, saaledes at han blev ordineret til en høj og hellig Kaldelse, førend han kom her til Jorden, og vi lære af den hellige Skrift, at denne Tillid var ikke omsonst, men at han med Ære fuldførte sin Mission og viste sig værdig til den Tillid, som var skjænket ham, thi han veg ikke et Haars Bredde fra sine Pligter, endskjønt han mødte Vanskeligheder, som kunde have forfærdet det stærkeste Hjærte.

Vi ville bede Læseren at være forsigtig og ikke forvexle Jeremias Forudordination med Forudbestemmelse; thi der er en stor Forskjel mellem disse to Benævnelser. En Mand kan være forud ordineret, beskikket eller befalet til at gjøre et vist Arbejde; og dog beholder han sin fri Villie i denne Sag, og det er overladt til ham selv, enten han vil udføre sine Pligter eller ikke. Om en Mand er forud bestemt til at udføre et vist Arbejde, da vilde han ikke have noget Valg, men vilde være tvungen til at udføre Arbejdet; og eftersom han ikke havde noget Valg, saa kunde han heller ikke være under nogen Ansvarlighed for sine egne Handlinger, eller være i Stand til at kontrollere dem; men han vilde være ledet ved den Magt, som forud bestemte ham. Medens vi læse, at Jeremias blev ordineret forud til at være en Profet for Folkene, saa læse vi dog ikke, at han blev forud bestemt til at fylde en Profets Embede under hvilke som helst Forhold.

Principet om Forudtilværelsen er tydelig fremstillet i Frelserens Liv, der talte til Folket, sigende: Hvad om I da faa at se, at Menneskens Søn farer op, hvor han var før?" (Joh. 6, 62). Atter: „Og Ingen farer op til Himmelen, uden den, som foer ned af Himmelen." Efter al menneskelig Forstand at dømme, lignede Jesus meget den øvrige Del af vor fælles Faders Børn. Saa stor var denne Lighed, at de, som omgave ham, ikke kunde bemærke nogen Forskjel imellem ham og noget andet Menneske. De adspurgte hverandre: „Er denne ikke den Tømmermands Søn? Hedder ikke hans Moder Maria? og hans Brødre Jacob og Joses og Simon og Judas?" (Matt. 13, 55).

Lad os nu spørge, hvorfor er det saa besværligt for os, at fatte vor egen Forudtilværelse, da Jesu og andre bibelske Personligheders Forudtilværelse, hvorom vi læse, ere saa tydelig omtalte? Apostlen Paulus talende om sig selv, siger: „I Haab om det evige Liv, hvilket Gud, som ikke lyver, haver lovet fra evige Tider." (Tit. 1, 2). Her var en Forjættelse om evigt Liv givet til Paulus fra evige Tider paa Betingelse af Lydighed, ligesom der i Begyndelsen blev sagt til Kain: „Dersom du gjør Godt, da er du behagelig." (Mosb. 4, 7). Uagtet dette Løfte, saa var det dog nødvendigt for Paulus, at udføre visse Pligter, for at erholde den givne Forjættelse. Efterat han var bleven slagen med Blindhed paa Vejen til Damascus, og havde hørt den opstandne Forløsers Stemme, blev der sagt til ham: „Staa op, og gaa ind i Staden, og det skal siges dig, hvad dig bør at gjøre." (Ap. Gj. 9, 6). Medens han ventede paa Opfyldelsen af dette Løfte, fastede og bad han i tre Dage, ved Enden af hvilken Tid en vis Ananias fik Befaling af Herren i et Syn, at besøge Paulus, og blev fortalt, at han var „et udvalgt Redskab", eller med andre Ord, En, hvem Herren havde udkaaret før Verdens Begyndelse, til at bringe hans Navn frem for „Hedninger, og Konger og Israels Børn." Ananias Ord til Paulus var: „Og nu, hvi tøver du? Staa op og lad dig døbe, og dine Synder aftvætte, og paakald Herrens Navn." (Ap. Gj. 22, 16).

Da vi nu have besvaret Spørgsmaalet: Hvorfra ere vi komne? ville vi skride over til at udfinde:

Hvorfor vi ere her.

En vis Skaber maa have haft noget stort Øjemed for Øje med denne Jords Skabelse, og med at sætte sine Børn paa den, for at gjennemgaa en Prøvestand. En Kundskab om Hensigten hermed er absolut nødvendig, for at dygtiggjøre Menneskeslægten til at handle, som den bør, medens den er her. Lad os derfor undersøge, hvad han havde til Hensigt dermed.

Hovedhensigten med Menneskets Tilværelse paa Jorden er, at erholde et Legeme af Kjød og Ben; thi uden dette er det ikke muligt, at avancere paa Fremadskridningens Bane, paa hvilken han maa bevæge sig i de evige Verdener.

Det er ogsaa nødvendigt, ved egen Erfaring at lære Forskjellen mellem Godt og Ondt; saaledes som der sagdes om vore første Forældre. Og Gud Herren sagde: „Se! Adam er bleven som en af os til at kjende Godt og Ondt." (1. Mosb. 3, 22).

Det er nødvendigt, at Menneskene skulde smage det bitre for at paaskjønne det søde. Mennesket kunde ikke tilfulde skattere Værdien af evigt Liv, uden at erholde en Kundskab om det modsatte.

Et Menneske maa først føle Virkningen af Sygdom, for at paaskjønne det store Gode, at nyde Helbred. Han maa føle Virkningen af Pine, førend

han kan paaskjønne Lindring derfra. Han maa føle Indflydelse af Dødens Magt for at paaskjønne evigt Liv. Han maa kjende Syndens Virkning, forend han kan paaskjønne Hvilen, forjættet til de Trofaste. Der er mange Erfaringer, som han kan vinde i Kjødet, hvilke ikke kunne vindes paa nogen anden Maade. Der er Ordinantser som maa udføres, og evige Foreninger, der i den store Skabers vise Styrelse maa indgaas her paa Jorden. Daab til Syndernes Forladelse og Ægteskab for Evigheden ere vigtige Pligter, som paahvile Menneskene i denne deres anden Prøvetilstand, eller Tilværelsen paa Jorden. Det er ikke Menneskets eneste Pligt, at sørge for sig selv og tilsidesætte sine Medmennesker, og blot søge at ophøje sig selv paa Andres Bekostning. At „gjøre mod Andre, som I ville, at de skulde gjøre mod Eder," er den gyldne Regel, ved hvilken Menneskene skulde blive regjerede i dette Liv. I Korthed, Mennesket har et Arbejde at udføre, for at berede sig for en fremtidig Ophøjelse i den tilkommende Evighed. Der fordres af ham, at han skal „udarbejde sin Saliggjørelse med Frygt og Bæven," thi hans Gjerninger i dette Liv ville have Indflydelse paa det Tilkommende. Ved Lydighed til Principerne i Jesu Kristi Evangelium bereder han sig til en stor og herlig Ophøjelse, som er beredt for dem, som tjene Gud i „Aand og Sandhed." Ligesom Jesus sagde til sine Apostle: „Jeg gaar hen at berede Eder Sted;" thi „i min Faders Hus er mange Boliger."

Da vi nu have lært, hvorfor vi ere her, lad os saa dernæst undersøge, hvilke Pligter, der paahvile os.

Tro.

For at en Mand kan udføre et Arbejde, udfordres der, at han maa have Tro paa de deraf følgende Resultater. Ingen Landmand vilde saae, medmindre han forventede at høste; Ingen vilde bygge, dersom han ikke forventede at bebo; ingen Handlende vilde gjøre Indkjøb, hvis han ikke haabede, at forøge sine Midler; ingen Rejse blive paabegyndt, om han ikke forventede, at naa Bestemmelsesstedet. Paa samme Maade vilde Guds Befalinger heller ikke blive adlydte, dersom der ikke existerede et Haab om, at visse Velsignelser ville følge Lydigheden.

Med dette for Øje ville vi være i Stand til at fatte Apostlen Pauli Bemærkning til Hebræerne, „Men uden Tro er det umuligt, at behage ham; thi det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham. (Heb. 11, 6).

Vi finde Troens Virkning fremstillet i de mange Helbredelses Tilfælde, som Frelseren udførte. „Din Tro har frelst dig," var de ufravigelige Ord, som han sagde til Alle; og vi finde, at han dadlede Apostlene paa det strængeste, fordi de manglede Tro. Ved en Lejlighed kom de til ham med det Spørgsmaal: „Hvi kunde vi ikke uddrive ham? Men Jesus sagde til dem: For Eders Vantros Skyld; thi sandelig siger jeg Eder: dersom I have Tro som et Sennepskorn, da kunne I sige til dette Bjerg: flyt dig herfra derhen, saa skal det flytte sig; og Eder skal Intet være umuligt." (Matt. 17, 19—20). Atter læse vi: „Og han gjorde ikke mange kraftige Gjerninger der formedelst deres Vantro." (Matt. 13, 58). Med andre Ord, de havde ingen Tro paa de Fordringer, han gjorde paa at være Messias; som Følge deraf bleve de Velsignelser, som skjænkedes de Troende, dem fraholdte, ligesom Menneskeslægten i denne Tid forskyde mange store og herlige Velsignelser formedelst deres

Vantro paa Josef Smiths guddommelige Kaldelse som Profet og Seer.

Vi høre ofte det samme Raab, som lød i Jesu Ører: „Mester, vi ville se et Tegn af dig.“ Men han svarede og sagde til dem: „Den onde og vanartede Slægt begjærer Tegn.“ (Matt. 12, 38—39).

Hvad der gjældte om en Slægt gjældte ogsaa for Individer, og hvad der var Sandhed den Gang, er ogsaa Sandhed nu, hvilket stiller dem, som begjære Tegn, i et sorgeligt Lys; men uden Tvivl i et saadant, som de tilkommer. Tro kommer ikke ved Tegn; men som Paulus siger: „Troen kommer ved Hørelsen, og Hørelsen sker ved Guds Ord.“ (Rom. 10, 17).

Efter Jesu Død og Opstandelse efterlod han en Prøve paa Troen, der skulde tjene efterfølgende Slægter til Vejledning. „Men disse Tegn skulle følge dem som tro; i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.“ (Mark. 16, 17—18).

Men siger En: Var det ikke Meningen, at disse Gaver og Velsignelser skulde være indskrænket til Apostlenes Dage og til dem alene? Læs igjen, „skal følge dem, som tro;“ og det foregaaende Vers siger: „Den som tror og bliver døbt skal blive salig.“ Dersom du indskrænker Tegnene, som følger de Troende til Apostlenes Dage, da maa Saliggjørelse ogsaa indskrænkes til den Tid. Men det er nu, ligesom det var, da Paulus skrev til Hebræerne: „Thi ogsaa os er Forjættelsen (Evangeliet) forkyndet ligesom Hine; men Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke forenede sig med Troen i dem, som hørte det.“ (Heb. 4, 2).

At dyrke Troens Princip, er det første som fordres af os i Livet. Det næste Skridt er:

Omvendelse.

„Omvender Eder, og lader Eder omvende af alle Eders Overtrædelser, saa skal Misgjærning ikke være Eder til et Anstød.“ (Ez. 18, 30). Lad den Ugudelige forlade sin Vej.“ (Esa. 55, 7). „Omvender Eder.“ (Ap. Gj. 2, 38). „Men dersom I ikke omvende Eder, skulle i alle ligesaa omkomme.“ (Luk. 13, 3).

Vi forstaa, at Omvendelse bestaar ikke i at klage over begangne Synder, og saa gjentage de samme Synder, eller andre, der er ligesaa afskyelige, men at Ezekiel mente, at Folket skulde ophøre med at gjøre Ondt, afstaa fra onde Vaner, og vandre paa Retfærdighedens, Dydens og Hellighedens Stier. „Thi Bedrøvelse efter Gud virker Omvendelse til Salighed, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Død.“ (2. Cor. 7, 10). Vi tro at „Verdens Bedrøvelse,“ som her hentydes til, er den saa hyppige Græden, Klagen og Sorgen over onde Handlinger, og dog vedblive at gjøre det samme om igjen.

Det tredie Skridt, som Mennesket maa tage i dette Liv, for at sikre sig Saliggjørelse i den evige Verden, er, at modtage

Daab.

Den, som tror og bliver døbt, skal blive salig,“ (Mark. 16, 16) var Frelserens udtrykkelige Erklæring; og vi finde, at Fordømmelse kom over Nogle, fordi de ikke viste Lydighed til denne Befaling. „Men Farisæerne og de Lovkyndige foragtede Guds Raad med dem, og bleve ikke døbte af ham.“ (Luk. 7, 30). Ligesaa vil Verden i vor Tid tilsidst finde, at de ere under Fordømmelse,

fordi de nægtede at udvise Lydighed til dette Princip.

„Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." (Joh. 3, 5).

Naar Paulus skriver til Hebræerne, siger han: „Derfor lader os forbigaa Begyndelses-Lærer om Kristo, og skride frem til det Fuldkomnere, at vi ikke atter lægge Grundvolden, angaaende Omvendelse fra døde Gjerninger og Tro paa Gud, og Læren om Daab og Haandspaalæggelse." (Heb. 6, 1—2). Her er fire Principer fremstillet, hvilke alle ere af lige Vigtighed og lige nødvendige for os, at adlyde, hvilke ere bestemte ved Sandhedens og Retfærdighedens evige Love, ved hvilke Verdener regjeres, og ved hvilke vi kunne vende tilbage til Guds Nærværelse og bo hos de Retfærdige, de Sanddru og de Rene af Hjærtet i alle Tidsaldere.

Det fjerde Skridt, som er nødvendigt for Menneskene, at udføre, medens de ere i denne Prøvestand, er at modtage

Haandspaalæggelse

for den Helligaands Gave. Dette er et Princip, som i en stor Udstrækning er tilsidesat i den kristne Verden, endskjønt det er tydeligt omtalt i Skrifterne.

Peter og de øvrige af de tolv Apostle havde uden Tvivl alle været døbte, og bestræbte sig for at leve et helligt Liv, medens de vandrede med Jesus, dog finde vi, at han før sin Himmelfart fortalte dem: „Se, jeg sender min Faders Forjættelse over Eder. Men I skulle blive i Jerusalems Stad, indtil I blive iførte med Kraft fra det Høje. Men han førte dem hen ud indtil Bethanien, og han opløftede sine Hænder og velsignede dem." (Luk. 24, 49—50).

Vi finde en videre Forklaring i Apostlenes Gjerninger om Maaden, hvorpaa de erholdt denne Gave og Velsignelse, hvor der siges, at han befalede dem, „at de skulde ikke vige fra Jerusalem, men oppebie Faderens Forjættelse, hvilken, sagde han, I have hørt af mig; thi Johannes døbte vel med Vand, men I skulle døbes med den Hellig Aand om ikke mange Dage." (Ap. Gj. 1, 4—5).

Naar vi læse Beretningen om Filippus i Samaria, saa finde vi, at efterat Samaritanerne havde øvet tilstrækkelig Tro til at bevirke Omvendelse, bleve de døbte af Filippus. „Men der Apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Petrus og Johannes til dem, hvilke, der de vare komne ned, bade for dem, at de maatte faa den Helligaand. (Thi den var endnu ikke kommen paa Nogen af dem, men de vare alene døbte i den Herres Jesu Navn). Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Helligaand." (Ap. Gj. 8, 14—17).

Naar Paulus skrev til Timotius, paalagde han ham: Forsom ikke den Naadegave, som er i dig, som dig er given ved Profeti under Haandspaalæggelse af de Ældste. (1. Tim, 4, 14). Atter: „Derfor paaminder jeg dig, at du opflammer den Guds Naadegave, som er i dig formedelst mine Hænders Paalæggelse." (2. Tim. 1, 6).

Vi ville ogsaa henlede Læserens Opmærksomhed til Beretningen om Pauli Besøg til de døbte Hellige i Efesus og hans Spørgsmaal til dem: „Fik I den Helligaand der I bleve troende?" Men de sagde til ham: „Vi have ikke en Gang hørt, at der er en Helligaand . . . Da lode de sig døbe i den Herres Jesu Navn. Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Helligaand over dem, og de talede med fremmede Tungemaal og profeterede." (Ap. Gj. 19, 2—5).

Der er uden Tvivl bleven sagt tilstrækkelig, til at bevise, at den Hellig-

aands Gave blev erholdt ved Haandspaalæggelse af dem, som havde Myndighed dertil. Vi finde ingen Steder i den hellige Skrift, at denne Orden er bleven forandret eller ophævet; tværtimod finde vi, at Apostlene talede paa det bestemteste imod nogen som helst Afvigelse fra den Maade, som Jesus havde lært dem.

Paulus omtaler Nogle i sit Brev til Galaterne, som vilde forandre Evangeliet; muligvis lærte de, at Haandspaalæggelse var ikke nodvendig, eller at denne Handling blev ophævet; han siger: „Men dersom endog vi, eller en Engel fra Himmelen prædiker Eder Evangeliet anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse!" (Gal. 1, 8).

Læser! vi have nu undersogt det fjerde Skridt, som Menneskene maa tage paa Fremadskridningens Bane, medens de leve i denne Provetilstand; og vi ville sige med Frelserens Ord: „Hvo, som ikke gaar ind ad Doren til Faarestien, men stiger andensteds over, han er en Tyv og en Rover." (Joh. 10, 1).

Vi have nu fulgt Menneskets Gang fra en Forudtilværelse, førend Verdens Begyndelse, medens han boede i Faderens og vor ældre Broders Jesu Nærværelse, og var forenet med Aanderne, som ere eller ville komme ind i denne Tilværelse, hvilket paa det herligste er udtrykt i det poetiske Sprog i en af Zions Sange:

„O min Fader, Du som troner
I et højt og herligt Sted,
Naar skal jeg Din Nærhed nyde,
Se paany Din Herlighed?
I Din høje Himmelbolig
Boede jo min Aand hos Dig;
I min første spæde Barndom,
Har Du plejet, elsket mig!

I en Hensigt vis og herlig
Har Du mig paa Jorden sat;
Himmels Byrd og Slægt og Venner,
Alt er skjult i Glemslens Nat.
Mangen Gang en hemlig Tanke
Hvisked: „Du er Fremmed her!"
Og jeg foler, jeg er vandret
Fra en overjordisk Sfær."

Dette er sikkerlig et hojere og ædlere Begreb om Menneskets Ophav, end Evolutions Teorien, som Nogle af de saakaldte Filosofer fremsætte.

(Fortsættes.)

Vi have modtaget følgende Telegram fra Liverpool:

Liverpool, den 27de Juli 1887.

N. C. Flygare!

Underret Præsident Teasdale om, at Præsident John Taylor er død Tirsdag (den 26de Juli) **Aften Klokken 8.**

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Sædeligheden.

I Menneskeslægtens tidligste Dage paa Jorden og for flere Aartusinder derefter blev Ukyskhed straffet paa det strængeste. Iblandt de ti Bud, hvilke Gud gav Moses som Vejledning for Menneskene, findes ogsaa et som siger: „Du skal ikke bedrive Hor." Straffen for denne Synd var Døden for begge Kjøn. Denne Synd blev anset for den største, som kunde begaas, næst efter Mord, og de, som gjorde sig skyldige deri, havde forspildt sin Ret til at leve paa Jorden. Om Guds Lov, med Hensyn til dette Bud, altid havde blevet iagttaget, vilde denne Synd have været ligesaa sjælden som Mord, og Menneskeslægten vilde have været befriet fra de Onder, som have sin Oprindelse derfra.

Jo højere Civilisationen er, desto mere falden ere Menneskene i moralsk Henseende. Der tales ofte om den faldne Tilstand, som hedenske Nationer ere i, men mange af dem staa i moralsk Henseende højt over de civiliserede Nationer; og Hedningernes Tilstand er ofte blevet forværret, naar de ere komne ind under de Civiliseredes Indflydelse.

Ukydskhed er en Synd, som, blandt den nu levende Slægt, er mere almindelig end nogen anden Synd, som kan nævnes. Den udøves blandt alle Samfundsklasser og griber omkring sig som et uhelbredeligt Kræftsaar. Den udtørrer Livets Kilde, og bringer Død og Fordærvelse til den nu levende og tilkommende Slægter.

Brud mod Sædeligheden anses ikke for nogen stor Synd, men dets Følger gjør mere til at nedbryde Samfundets Lykke og Velfærd end noget andet, som kan nævnes. Det er ikke alene i timelig Henseende, at dette sker; men Sjælskræfterne ødelægges, og aandelig saavel som legemlig Lamhed indtræder som en Følge deraf. Det er derfor en Synd, for hvilken Menneskene ikke alene har at svare for en retfærdig Dommer, men selv i dette Liv maa de lide Kval og Smerte.

Dyden er den skjønneste Ædelsten, som Menneskene kunne pryde sig med. Hvo, som pryder sig med denne, har baade aandelig og legemlig Styrke, og kan modstaa Verdens Tillokkelser med Stolthed, medens de Andre ere uden baade aandelig og legemlig Styrke ligesom Samson, da hans Lokker bleve afklippede i Dalilas Skjød. Dyden burde skattes højere end Livet selv; thi uden den er Livets Lykke forspildt og Bestemmelsen med Menneskets Skabelse tildels forfejlet.

Herren har indstiftet Ægteskabet som det lovmæssige Middel for Menneskeslægtens Forplantelse paa Jorden, og al Samkvem mellem Kjønnene udenfor Ægteskabet er strængelig forbudt. De Sidste-Dages Helliges Religion paabyder den højeste Grad af Renhed og Dyd; deres Ægteskab er bindende for Tid og Evighed, og den, som overtræder Ægteskabsloven, har intet Løfte om at indgaa i Guds celestiale Rige.

For at forebygge al Ukydskhed, bor al letsindig Tale undgaas, og alle onde Tanker fjernes fra Sindet; og i Stedet derfor omtale det, som er rent og helligt, for at finde Styrke. Rene Tanker og Begjæringer burde optage Sindets Betragtninger; barnlige og ydmyge Bønner skulle daglig opsendes til Gud, saa at hans Helligaand maatte lede til rette Tanker og Handlinger.

Lad de Unge af begge Kjøn betragte hverandre som Børn af de samme Forældre tilhørende én stor Familie, Menneskeslægten, som er bestemt til at leve evindelig; og lad dem opføre sig mod hverandre i Ensomhed saavel som for Offentligheden, saaledes at de kunde have den største Kjærlighed og Tillid til hverandre som Brødre og Søstre.

De Gamles Udflugt til Ogden.

Onsdagen den 22de Juni d. A. var en Festdag for Ogden. Den aarlige Udflugt, som arrangeres for Utahs Oldinger gjældte nemlig denne Gang Ogden, hvor alt gjordes for at modtage de gamle Veteranere paa en værdig Maade. „Lester Park," hvor Festen afholdtes, var især smykket og indrettet for Oldingernes Modtagelse.

Fra Saltsøstaden, hvor de Fleste af dem havde forsamlet sig, afgik et Jernbanetog Klokken 9 om Morgenen med sin kostbare Ladning; det bestod af 18 Vogne og førte med sig 960 Passagerer. Af disse vare 622 over 70 Aar gamle, 74 vare over 80 Aar og 4 af dem havde overlevet halvfemsindstyve Sommere.

Utahs Repræsentant i Kongressen, John T. Caine, gik igjennem alle Vognene og lod sig præsentere for de Gamle, der alle gave ham Haanden.

Efter noget over to Timers Kjørsel rullede det med Blomster og Flag smykkede Tog ind i Ogden, og standsede ved en paa Enden af femte Gade for deres Afbenyttelse midlertidig opført Platform. Her mødtes de af Modtagelses-Komiteen i Ogden, samt af Ogdens Musikkorps, hvilket hilsede de Besøgende med sine smukke Nummere. Et Hundrede og tyve Befordringer førte derpaa, ledsagede af Musik, Oldingerne gjennem Byen til ovennævnte Park, der fremviste, at de vare hjærteligen velkomne til „Vestens Jernbanecentrum." Ved Ankomsten til Parken nøde de atter en kongelig Modtagelse af Hjælpeforeningerne og af de unge Mænds og Kvinders Foreninger.

I Parken vare Borde opstillede, der vare fyldte med Jordens Goder, til hvilke Gjæsterne indbødes at tilfredsstille sin Appetit. Et stort Antal af Zions Sønner og Døtre opvartede de Gamle, og viste sig utrættelige i sit Kjærlighedsarbejde.

Omtrent Kl. 2, da alle havde tilfredsstillet det „indre Menneske," forsamledes man i Parkens rummelige Pavillon, hvor Tiden optoges med afvexlende Taler og Sang, hvorefter Præmieuddeling fandt Sted. Moder Rakel Middleton fra Ogden, 92 Aar gammel, erholdt en Sølvmedaille. Fader Mc. Farland fra West Weber, 92 Aar gammel og den ældste i Weber County, fik en Guldmedaille. Fader Bergen fra Saltsøstaden, 96 Aar gammel, erholdt et Par uldne Tæpper, skjænkede

af Deserets Uldmagasin; den Gamle stod op paa Forhøjningen og takkede Gud, fordi han var i Stand til at overvære Festen. 3 halvfemsindstyveaarige Oldinger erholdt hver sin Lænestol. Gavnlige Gjenstande gaves 3 Damer, som vare ankomne med Pionererne til Saltsodalen i 1847. Et Stykke Toj til en Kjole gaves til Moder Fanny Huntington, der ledsagede Mormon-Bataillonen saa langt som Pueblo. De Gamles Kor sang, en Tale blev atter holdt, og en gammel Søster sang en Solosang, hvorpaa Uddelingen atter fortsattes. Et stort Antal Mænd over 80 Aar erholdt gode Spadserestokke. Omtrent tredsindstyve Klædningsstykker bleve uddelt til Damer, som vare over 70 Aars Alderen. Fader William Chritchlow, der er Invalid, blev præsenteret som den mest udholdne til at sidde paa en Stol, hvortil han havde været bunden i 40 Aar; han erholdt en ny Hat og et Par nye Benklæder.

En Vogn, der var skjænket af et Handelsfirma, auktioneredes bort for 40 Dollars, hvilke uddeltes blandt Oldingerne.

Et stort Antal Præmier bestaaende af Paraplyer, Parasoller o. s. v. bleve uddelte til Halvfjerdsindstyveaarige.

Derpaa nødes Aftensmaden og tilsidst førtes Befordringerne frem, hvori man tog Plads, og de Gamle bortførtes igjen imod Hjemmet.

Denne Fest vil længe erindres af Deltagerne og ikke mindst af Ogdeniterne, der føle sig stolte af den Opofrelse, de gjorde for Hundreder af sine Medborgere, uden Hensyn til disses Farve eller Trosbekjendelse. Festen var aaben for Alle, og Oldingerne ville sikkerlig med Glæde erindre, hvad man har gjort for de Gamle i Utah.

Himmelsk Kirkeordning.

I en Artikel, der for nylig var indrykket i „North American Review,“ fremsattes en meget almindelig og stærk omkring sig gribende Mening, der lyder som følger:

„Kristus oprettede ingen Kirke hverken katolsk eller nogen anden. Al Kirkeordning er af menneskelig Oprindelse. Hverken den ene eller den anden Kirke kan derfor have Ret til at paastaa sig at være Kristi oprindelige Kirke.“

Denne Udtalelse er en Fremskridtstanke hos Kongregationalisterne eller det Kirkesamfund, der giver sine Tilhængere i mange Dele af Europa og Amerika Navnet: Independenter. Mange Individer blandt andre Sekter have lignende Meninger, og saaledes bliver den fejlagtige Idé grundfæstet, at det ikke er nødvendigt for det kristne Liv i denne Verden, at være Medlem af noget Samfund, for at erholde Frelse i den tilkommende Verden.

At ingen nuværende kirkelig Organisation kan have Ret i at paastaa at være Kristi oprindelige Kirke er et Faktum, som ikke kan bestrides, men at der derfor ikke fandtes nogen oprindelig Kirke er en falsk Opfattelse, som vi med Lethed kan bevisliggjøre. Aarsagen, hvorfor ingen af Nutidens Kirker kan gjøre Paastand paa at være den oprindelige Kirke, er fordi et almindeligt Frafald fra denne Kirke har fundet Sted. En Sammenligning mellem en eller alle af de forskjellige Sekter, som nu existere

og den Kirke, som er omtalt og hentydet til i det nye Testamente vil tydeliggjøre denne Gjenstand. De forskjellige Kirkesamfund, som ere oprettede af Mennesker, have ikke nogen som helst Lighed med den kristne Kirke i forrige Dage hverken i Form, Aand, Læresætning eller Ordinantser. Dette kunde heller ikke forventes dersom den i „Reviews" Artikel fremsatte Teori er rigtig, hvilken siger:

„En Kirke er kun en frivillig Forening af Troende, der ere forenede, formedelst sine Anskuelser."

Under saadanne Forhold kan der ikke findes nogen sand Kristi Kirke, det være sig katolsk, episkopalsk, presbyteriansk, methodistisk, baptistisk, kongregationalistisk, eller nogen anden Kirke. Ingen af dem har nogen Ret til at kalde sig Jesu Kristi Kirke; thi Kristus har ikke haft nogen Haand i deres Oprettelse. De ere hverken mere eller mindre end Menneskeværk. De ere ikke af Himmelen, men alene af Mennesker. Intet Under derfor at der findes en saa stor Adskillelse i Lærdom iblandt dem og saa liden Overensstemmelse i Anskuelse i enhver af disse særskilte Samfund.

Det er forbausende, at nogen af disse Kirker, der antage Skrifterne som deres eneste Rettesnor, kunne gjøre en saadan Paastand, at det er Mennesket og ikke Gud, som er Ophavet til al Kirkeordning. Sand Religion maa komme fra Gud til Mennesket, og Maaden paa den rette Gudsdyrkelse og kirkelige Ordning maa foreskrives af ham. Det er Menneskets Pligt at adlyde, og Guds Ret at antage eller forkaste. Skabelsen kan ikke befale over Skaberen. Den Større maa befale og lede den Mindre, og den sande Troende er villig til at sige med den store Mester: „Jeg er ikke kommen for at gjøre min egen Vilje, men hans Vilje, som sendte mig."

Kirken i Ørknen, der bestod af Israels Stammer, modtog alle Forskrifter og Bud om Ordinantsernes Udførelse m. m. ved direkte Aabenbarelse fra Gud. Alle Ting maatte udføres saaledes som de bleve viste til Moses paa Bjerget. Da Jesus, Guds Søn, den store Profet, kom, tog han et Skridt fremad for det System, som blev aabenbaret ved Moses, og han oprettede, efter at han havde opfyldt alt hvad den gamle Kirke fordrede, en ny og højere Form af samme, hvilken var i Besiddelse af større Tilkjendegivelser af Aanden end den forrige. Han begyndte at oprette sin Kirke, da han udvalgte tolv Apostle og udsendte dem at prædike hans Navn. Han kaldte derpaa de Halvfjerds i samme Hensigt. Han lærte dem Lærdommene, som de skulde prædike, tilligemed Daaben og andre Ordinantser, som de skulde udføre. Han lærte dem endog mange Ting, som ikke findes i den ufuldkomne Optegnelse, som er bleven opbevaret til vor Tid om hans Liv og Handlinger; og da han forlod dem med sin personlige Nærværelse, sendte han dem Sandhedens Aand, der skulde „lære dem alle Ting og lede dem ind i al Sandhed."

Vi lære ud af de Skrifter, som er naaet ned til os, at Kristus oprettede en Kirke, og at denne var et helt og fuldstændigt Legeme, hvor som helst dens Medlemmer maatte være. Alle særskilte Grene eller Menigheder af Kirken vare Dele af en hel Organisation, gjennemtrængt af en Aand og havende en Lærdom. Paulus skrev til Guds Menighed i Korint: „Men I ere Kristi Legeme og Lemmer Enhver især. Gud har sat i Menigheden først Apostle, for det andet Profeter, for det tredie Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver

til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal." (1. Kor. 12, 27—28; se ogsaa Ef. 4, 11—16.)

Kristi Kirke eller Menighed var Guds Menighed, thi Sønnen gjorde ikke noget af sig selv, men gjorde alt som han blev befalet af Faderen, der „satte ham til Hoved over alle Ting for Menigheden." (Ef. 1, 22.) Udtrykket „Guds Menighed" er anvendt overalt i Apostlenes Gjerninger som en Benævnelse paa en under Herrens Styrelse staaende Organisation, der havde Myndighed til at undervise sine Medlemmer, foreskrive Regler for deres Opførsel, og i paakommende Tilfælde udelukke de Ulydige. Den blev ikke oprettet ved nogen frivillig Sammenslutning af Troende, efter som deres Anskuelser og Ideer maatte være; men den var en himmelsk Bygning med forskjellige Lemmer, ligt et Menneskes Legeme, og erholdt sit Liv og Tilværelse fra Guddommen.

Efter at Jesus havde begyndt at oprette sin Kirke gav han sine Tjenere Myndighed til at handle i dens Anliggender. Han gav følgende Forskrifter angaaende Medlemmer, som ikke kunde forenes med hinanden:

„Men hører han dig ikke, da tag endnu En eller To med dig, paa det at Sagen maa blive fast efter to eller tre Vidners Mund. Men hører han dem ikke, da sig Menigheden det; men hører han ikke Menigheden, da skal han være for dig ligesom en Hedning og en Tolder. Sandelig jeg siger Eder: hvad som helst I binde paa Jorden skal være bundet i Himmelen; og hvad som helst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen." (Matt. 18, 16—18).

Om Kristus ikke oprettede nogen Kirke eller Menighed, hvad mente han da, naar han siger til Petrus, der havde erholdt Aabenbarelse, at han (Jesus) var den sande Kristus:

„Paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den." (Matt. 16, 18.)

Paulus siger: „Kristus er Menighedens Hoved," og atter, „Kristus elskede Menigheden og hengav sig selv for den, paa det han kunde hellige den, og han rensede den formedelst Vandbadet ved Ordet, at han maatte fremstille sig den en herlig Menighed, som ikke havde Plet, eller Rynke, eller noget deslige, men at den maatte være hellig og ustraffelig." (Eph. 5, 23 og 25—27.)

Da Apostlene bleve udsendte i al Verden for at prædike Evangeliet for al Skabningen, oprettede de Grene eller mindre Menigheder, der bestode af Saadanne, som troede, omvendte sig, og bleve døbte til Syndernes Forladelse, og modtoge den Helligaand ved Haandspaalæggelse. Paa denne Maade „lagde Herren dagligen Nogle til Menigheden, som lode sig frelse." (Ap. Gj. 2, 47.) Og Apostlene „indsatte Ældste i hver Menighed" og Biskopper til „at vogte Herrens Menighed" og haandhæve dens Anliggender, hvilket alt blev gjort ifølge Aabenbarelse fra Himlen og var Guds Vilje og Bud og ikke Menneskers Meninger og Indfald. Her fandtes da Kirkeordning, som ikke var af menneskelig Oprindelse.

Det er paa Grund af fuldstændig Frafald fra den himmelske Kirkeordning, at man har taget sin Tilflugt til den menneskelige, og heraf kommer den Mængde stridende Sekter, som findes i Kristenheden. Den himmelske Kirkeordning er en fuldstændig Organisation, der stemmer overens i alle Dele. Menneskelig Kirkeordning er lemlæstet og uoverensstemmende. Den ene har en bestemt

Vej at følge den anden en ubestemt. Den ene har en uforanderlig himmelsk Myndighed og fastsatte Ordinantser at haandhæve, den anden er overladt til Omvæltninger og til at forandre sine Skikke og Indretninger.

De, som tro paa Jesu Mission, men forkaste Tanken, at der kunde findes en Kirke eller Menighed, som virkelig er oprettet af Kristus, ere komne til den Slutning, at et Kirkesystem ikke er nødvendigt til Frelse, og at en saadans Tilværelse ikke er af himmelsk Oprindelse. Men Bibelens Historie viser, at Gud har i enhver Husholdning eller Uddeling kaldet Mænd til at handle i hans Navn, samt at de, som have troet, paa det himmelske Budskab, bleve indførte under en af Herren bestemt Kirkeordning, og om der ikke har været en saadan Organisation funden paa Jorden i mange Aarhundrede, saa behøver Verden i Sandhed desmere en ny Husholdning fra Gud, en Oprettelse af den oprindelige „Herrens Menighed."

Da omvendte Troende bleve døbte under den apostoliske Administration, bleve de ved dette Middel indlemmede i Kristi Kirke. De bleve døbte til Kristum, og blev en Del af det Legeme, hvis Hoved han var. De kom da ind under deres Ledelse, som vare kaldte til Embedets Tjeneste, nemlig: Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere m. fl., hvilke vare indsatte i Kirken, „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Førelse, til Kristi Legemes Opbyggelse," hvilke skulle vedblive „indtil Alle naa til Enhed i Troen." Tilværelsen af en Kristi Kirke er derfor nødvendig. Myndighed, Ordinantser og Bestyrelse i samme ere nødvendige, og foruden denne Kirke er der ingen rimelig Grund til at antage, at de Menigheder, og organiserede Systemer for at dyrke Gud, hvilke udgjøre Kristenheden, ere mere antagelige for Gud end Hedningernes Maade at dyrke ham paa.

Det paastaas i ovennævnte „Reviews" Afhandling, at Jesu Ord: „Hvor to eller tre ere forsamlede i mit Navn, der vil jeg være iblandt dem," er en Tilladelse til fri Gudstjeneste og er modstridende Opfattelsen om en almindelig Kirke, men en Undersøgelse af Sammenhænget til denne Ytring viser, at Jesus hentydede direkte til Kirkens Medlemmer, hvilke Apostlene havde Magt og Myndighed til at lede og vaage over og, i paakommende Tilfælde, udelukke fra Samfund med Kirken. De havde Magt til at „binde paa Jorden" og det skulde være „bundet i Himmelen," at „løse paa Jorden" og det skulde være „løst i Himmelen." (Matt. 18.)

Uagtet Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ikke kan gjøre Paastand paa at være Kristi oprindelige Kirke; thi denne ophørte at findes paa Jorden, da det store Frafald blev almindelig, saa ere vi dog taknemmelige til at vide med Vished, at den er en Gjenoprettelse af den oprindelige Kirke med alle dens Lærdomme, Ordinantser, Gaver og Embedsmænd og i Besiddelse af dens Aand, Kraft og Myndighed. Den er en fuldkommen Organisation med Kristus som sit levende Hoved, der leder den og tilkjendegiver den sin Vilje for at sammenføje Alt til et i ham i denne „Tidernes Fyldes Husholdning." Den vil samle ud fra alle Menigheder, Sekter, Nationer, Tungemaal og Folk og gjøre dem til et i Kristo, og Guds Kirke og Rige skal endnu udstrække sig over hele Jorden, og alle Nationer og Folk skulle tjene Gud paa den Maade, han selv har forordnet. (Deseret News.)

Bibelens Historie.

(Fortsat fra Side 295.)

Sex hundrede Aar forsvandt, uden at man kunde finde et eneste Exemplar deraf. Men i Slutningen af det sextende Aarhundrede fandt en Kølnbeboer i Abbotstiftet „Verden" en gammel prægtig Pergamentbog, som paa et ubekjendt Sprog indeholdt de fire Evangelier. Dette var Ufilas Oversættelse. Siden efter kom denne Haandskrift i Aaret 1648, formedelst Grev Konigsmark, til Sverrig, hvor den endnu findes paa Biblioteket i Upsala. Den gjemmes i en Glaskasse og fremtages kun ved vigtige Tilfælde. Den kaldes Codex Argenteus, eller Sølvbogen; thi Bogstaverne ere skrevne med Sølv paa violet Pergament. Enhver ny Afdeling begynder med Guldbogstaver. Bogen er indbunden i et Bind med Sider af drevet Sølv. Andre Fragmenter af Ufilas Oversættelse ere ogsaa blevne fundne.

I det ottende Aarhundrede blev Matthæus' Evangelium oversat paa Højtysk; andre Dele af Bibelen bleve oversatte i det elvte Aarhundrede, og i det fjortende Aarhundrede udkom hele Bibelen paa det tyske Sprog. Det varede ikke længe derefter inden Haandskrifterne ophørte, og Bibelen udkom i trykte Exemplarer. Flere Oplag efter hverandre tryktes allerede inden Luther blev født.

Middelalderen var en for al Lærdom og Opbyggelse meget forfalden Tid. Under Folkevandringerne fortrængtes den græske og romerske Kunst og Videnskab af barbariske Folkestammer, og hvad som blev tilbage uden i Klostrene blev tildels fordærvet. Den udartede paviske Lære, der i Særdeleshed gik ud paa Spægelse, Sagn og Helgendyrkelse, tillod hverken Læsning i Bibelen, eller at studere noget af andre Forfattere. I Filosofien indskrænkede man sig til at strides om, hvorvidt de almindelige Begreber, saasom Dyd, Sandhed, Frihed m. m., vare Virkeligheder eller blotte Navne, thi enhver Undersøgelse angaaende Guds, Menneskets og Tingenes Natur var forbuden af Frygt for, at Religionen deraf skulde lide Skade. Af samme Aarsag var Naturvidenskaben endog mistænkt, og udartede til Signeri, Tegns Udlæggelse og Guldmageri; og Videnskaben at regne, skrive ja endog at læse, blev saa sjælden at kun meget Faa, udenfor Klostrene og de saakaldte Lærde, var i Stand dertil.

Naar man betænker, at Bibelen i over tre Tusind Aar er bleven afskreven paa en Maade, som aldrig nogen menneskelig Bog er bleven eller aldrig nogensinde vil komme til at blive; at den har været underkastet alle Israliternes Eventyrer og Vandringer; at den i halvfjerdsindstyve Aar har været bortført til Babylon, og ofte været forfulgt glemt, forbuden eller brændt, — naar man betænker, at den, efter vor Tidsregnings Begyndelse, havde til at gjennemgaa de første tre Aarhundredes Forfølgelse af Hedningerne, da de, som vare i Besiddelse af den, bleve kastede for vilde Dyr; dernæst det 7de, 8de og 9de Aarhundrede, da falske Bøger og falske Kroniker og Sagn udspredtes overalt; ligesaa det 10de og 11te da saa Faa kunde læse selv iblandt Fyrsterne; 12te, 13de og 14de Aarhundrede da Skriftens Anvendelse i Folkesproget straffedes med Døden, naar vi overveje alt dette, kunne vi indse, hvor meget Guds Magt har været tilkjendigivet i at bevare Skrifterne indtil vore Dage.

(Fortsættes.)

Blandinger.

I en stor Del af Lille Asien hersker der som Følge af den sidste Tørke stærk Hungersnød, især i Provinsen Adana, hvor Befolkningen lider frygteligt. De velhavende Familier maa nøjes med en Smule Brød, og de andre friste Livet paa den kummerligste Maade. Ogsaa Bomulds- og Vinhøsten er ødelagt, og dette har forøget Nøden i høj Grad. Regjeringen har truffet Foranstaltninger til at komme de Nødlidende til Hjælp.

Ved Jordskjælvet i Byen Wernoji skulle ifølge de sidste Efterretninger over 6000 Mennesker være omkomne af Byens 30,000. 3260 Huse styrtede sammen, og af dem vare over 2000 opførte af Sten. Endvidere bleve 6 russiske Kirker, to tyrkiske Moskeer og en Synagoge ødelagte.

Ifølge de sidste Efterretninger har Koleraen udbredt sig over største Delen af Sicilien. I Palermo, Messina og Katania er der forefaldet flere Tilfælde.

Dødsfald.

Den 9de Juni d. A. afgik **Anna Svendsen** ved Døden. Hun var født i Wittemberg, Skedsmo Sogn i Norge den 7de Januar 1837, annammede Evangeliet i sit Fødeland i Foraaret 1860, indgik Ægteskab i 1865 med C. N. Lund og rejste samme Aar til Utah; boede 1½ Aar i Saltsøstaden, og flyttede siden til Mount Pleasant, Sanpete County, hvor hun døde.

Niels C. Christensen døde forneylig i sit Hjem i Levan, Juab County, Utah. Han var født i Aastrup, Aalborg Amt den 5te Februar 1847, annammede Evangeliet 1861, emigrerede 1862. Den 26de Januar 1884 blev han ordineret til Halvfjerds og rejste samme Aar paa Mission hertil; men maatte paa Grund af daarligt Helbred vende tilbage i Utide; han blev aldrig rask fra sin Sygdom. Han var godgjørende mod de Fattige, og efterlader Familie og mange Venner.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **A. C. Flygare**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).